

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/131/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118366414
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:6118366414.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v právnej veci žalobcu: I. I. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXXX/XXA, U., zastúpený JUDr. Lucia Cabajová, bytom Stredánská 2778/59, Topoľčany proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpený JUDr. Felix Neupauer, advokát, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava, o zaplatenie 233,30 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 30. januára 2019 č. k. 6C/1/2019-61 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 233,30 eura, náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 1,90 eura, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške, pričom o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 427 ods. 1, 2, § 428, § 431 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 2 písm. b/, ods. 4, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Uviedol, že dňa 04. 11. 2018 pôvodne na Okresnom súde Banská Bystrica podal žalobca žalobu, domáhajúc sa uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 233,30 eura a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 1,90 eura. Žalobu podal z dôvodu, že dňa 27. 04. 2018 ako vodič viedol motorové vozidlo EVČ: TO XXX DZ po miestnej komunikácii ulici H., kde došlo ku škodovej udalosti, kedy do čelného skla jeho motorového vozidla odletel kameň spod kolesa predbiehajúceho motorového vozidla EVČ: TO XXX CF, ktoré v danom čase viedol jeho majiteľ I. N.. O predmetnej udalosti ako účastníci škodovej udalosti spísali záznam o dopravnej nehode. Poškodené motorové vozidlo bolo podrobené odbornej obhliadke, na základe ktorej bola vyhotovená technická správa s predpokladaným rozpočtom na opravu poškodeného čelného skla vo výške 233,30 eura s DPH. Následne mu bolo žalovaným doručené oznámenie o riešení škodovej udalosti, ktorú bude vybavovať bez poskytnutia náhrady škody s odôvodnením, že z jeho strany nebolo jednoznačne preukázané, že k vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla EVČ: TO XXX CF. Na toto oznámenie reagoval zaslaním výzvy na likvidáciu poistnej udalosti, keď tvrdenie poisťovne považoval za účelové a zavádzajúce s cieľom sa vyhnúť poskytnutiu plnenia. Dňa 19. 07. 2018 mu bolo zo strany poisťovne doručené oznámenie o riešení škodovej udalosti, ktorou bola jeho žiadosť zamietnutá bez akéhokoľvek odôvodnenia a uvedenia spôsobu opätovného prešetrovania správnosti postupu likvidácie škodovej udalosti. Súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia, či vymrštenie kameňa ležiaceho na vozovke

je okolnosťou, ktorá má pôvod v prevádzke motorového vozidla, poukázal na prax súdov. Nakoľko prax súdov bola nejednotná, stanovisko občianskeho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 03. 06. 2014 pod č. Cpj 5/2014 odstránilo nejednotnosť súdov zaujatím názoru, podľa ktorého "aj škoda spôsobená na čelnom skle motorového vozidla kameňom alebo iným predmetnom vymrštením kolesom iného motorového vozidla je škodou, ktorá bola spôsobená okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke; zodpovednosti za túto škodu sa podľa § 428 veta prvá OZ nemožno zbaviť." V uvedenom stanovisku NS SR poukazuje na právnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov (§ 427 až 431 OZ), ktorá je založená na tom, že ako podmienka vzniku zodpovednostného vzťahu sa nepredpokladá porušenie právnych povinností, ak je škoda vyvolaná osobitnou povahou prevádzky. Ide o zodpovednosť objektívnu, kedy sa zodpovedná osoba (prevádzkovateľ) nemôže zbaviť zodpovednosti tým, že preukáže nedostatok zavinenia, jej zodpovednosť je vylúčená len pri splnení liberačných dôvodov (§ 428 OZ). Zákon tým poskytuje zvýšenú ochranu poškodenému a reflektuje skutočnosť, že dopravné prostriedky predstavujú viac či menej zložité technické zariadenia, s čím sú spojené zvýšené nároky na ich ovládanie, pohybujú sa spravidla väčšou rýchlosťou a vykazujú preto zvýšené riziko vzniku škôd. Objektívna zodpovednosť sa spája práve s týmito prejavmi typickými pre prevádzku zariadení, najmä pre ich pôsobenie na okolie, či do vnútra spôsobom, ktorý je výsledkom vlastností dopravného prostriedku, schopného premiestňovať sa z miesta na miesto a prepravovať pritom osoby alebo veci. Za okolnosť, ktorá má pôvod v prevádzke (pri ktorých liberácia vôbec nie je možná) považuje súdna prax okolnosti, ktoré súvisia s organizáciou, riadením a uskutočňovaním prevádzky, tzn. vnútorné okolnosti tej - ktorej prevádzky. Súdna prax v záujme ochrany poškodených osôb vykladá pojem prevádzky veľmi široko. Za takú okolnosť sa považuje napríklad zlyhanie bŕzd, vada materiálu, nedostatočná údržba zariadenia prevádzky, prasknutie pneumatiky, či iné nedostatky materiálu, ale aj okolnosti a nedostatky na strane vodiča, či iných osôb použitých pri prevádzkovaní dopravy. Motorové vozidlo je v prevádzke nielen vtedy, keď sa pohybuje, ale aj vtedy, keď síce stojí, ale v chode je jeho motor. Prevádzkou motorového vozidla je aj príprava na jazdu a bezprostredné výkony po ukončení jazdy, ako aj výkony potrebné na údržbu vozidla. Už samo uvedenie motoru do chodu patrí k prevádzke motorového vozidla bez ohľadu na to, či sa vozidlo uvedie do pohybu alebo nie. Majúc na zreteli uvedené, nie sú pochybnosti o tom, že samotný pohyb (valivý pohyb kolies) a rýchlosť dopravného prostriedku sú osobitnou, špecifickou vlastnosťou jeho prevádzky. Ak v súvislosti s valivým pohybom kolies dôjde k vymršteniu kameňa, ktorý spôsobí škodu na čelnom skle iného auta, k takejto škode dochádza v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, t. j. s jeho činnosťou a pohybom. Prejavom prevádzky motorového vozidla je v tomto prípade otáčavý pohyb jeho kolies. Aj keď kameň nie je súčasťou motorového vozidla, bez pôsobenia otáčavého pohybu kolies idúceho motorového vozidla by kameň zostal na svojom mieste na ceste, a k jeho vymršteniu a vzniku škody by nedošlo. Prevádzka motorového vozidla je teda príčinou vymrštenia kameňa, ktorý nárazom do čelného skla iného motorového vozidla spôsobí škodu. Z vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne za preukázané, že škoda na motorovom vozidle žalobcu bola spôsobená vymrštením kameňa spod kolesa motorového vozidla Volkswagen Polo EČV: TO XXX CF, teda okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke tohto vozidla, pričom uvedené vyplýva z vykonaného dokazovania, a to obsahu záznamu o dopravnej nehode, technickej správy, a tiež prehlásení žalobcu a I. N.. I. N. v čestnom prehlásení zo dňa 28. 06. 2018 uviedol, že dňa 27. 04. 2018 viedol uvedené motorové vozidlo a prechádzajúc po H. ceste spod jeho vozidla odletel kameň pri predbíhaní motorového vozidla žalobcu, na ktorom došlo k poškodeniu čelného skla. Zhodne sa takto vyjadril v čestnom prehlásení aj samotný žalobca. Súd sa stotožnil so stanoviskom zástupkyne žalobcu, že žalobca dostatočne preukázal okolnosti, za ktorých došlo k poistnej udalosti a uniesol tak dôkazné bremeno. Práve naopak, v danej veci žalovaný neuniesol dôkazné bremeno preukázať, že žalobcovi nevznikla škoda uvedeným spôsobom. Ide o objektívnu zodpovednosť, kedy sa zodpovedná osoba nemôže zbaviť zodpovednosti tým, že poukáže na nedostatok zavinenia. Prevádzkovateľ sa zbaví zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorá vznikla bez zreteľa na zavinenie len v prípade, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. Súd vo veci mal za preukázanú príčinnú súvislosť medzi vznikom škody na vozidle žalobcu, ktorá vznikla dôsledkom prevádzky motorového vozidla I. N., vozidla poisteného u žalovaného. Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu škody, ktorej výška žalovaným spochybnená nebola. Je zrejmé, že škoda na motorovom vozidle žalobcu bola spôsobená okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke uvedeného motorového vozidla, pričom bola preukázaná príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a vznikom škody. Žalovaný pritom neuniesol dôkazné bremeno na možnú liberáciu. Preto súd žalobe vyhovel. Rovnako súd priznal žalobcovi nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 1,90 eura z titulu poštovného. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, a vzhľadom na úspech žalobcu v konaní mu priznal nárok

na náhradu trov konania v plnej výške. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozsudok prvoinštančného súdu považuje za nesprávny, nezákonný, a navyše, aj arbitrárny a za výsledok zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie. Má za to, že prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol podľa nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Má za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s jeho argumentáciou poukazujúcou na skutočnosť, že žalobca dôvodnosť uplatneného nároku vo vedenom spore relevantne nepreukázal, pričom práve na žalobcovi dôkazné bremeno spočívalo. V súdnom konaní nebolo sporné, že vodič motorového vozidla EČV: TO XXXCF (z ktorého mal byť údajne vymrštený kameň do čelného skla motorového vozidla žalobcu) spomalil a následne zastavil svoje motorové vozidlo výlučne len z dôvodu upozornenia zo strany žalobcu. Vodič motorového vozidla EČV: TO XXXCF si teda nepochybne nebol vedomý skutočnosti, že by škodovú udalosť mal spôsobiť. Na uvedenom zjavne nezmenila nič ani skutočnosť, že žalobca predložil v rámci príloh k svojej žalobe Čestné prehlásenie svedka zo dňa 28. 06. 2018 o priebehu škodovej udalosti. Navyše, vzhľadom na zjavnú podobnosť Čestného prehlásenia (z hľadiska formy, obsahu a časových aspektov) s Čestným prehlásením žalobcu z rovnakého dňa 28. 06. 2018 je vysoko pravdepodobné, že Čestné prehlásenie nebolo koncipované priamo svedkom, ale bolo mu predložené vo finálnej verzii len na podpis, čo zjavne spochybňuje autenticitu jeho obsahu. Z Čestného prehlásenia pritom jednoznačne vyplýva, že o údajnom vymrštení kameňa spod vozidla svedka, sa mal tento dozvedieť až sprostredkovane. Za daných okolností je nepochybne, že uznanie si viny za spôsobenú škodu zo strany svedka vo vzťahu k povinnosti žalobcu preukázať nárok na náhradu škody je absolútne irelevantné. Má za to, že žalobca v súdnom konaní uplatnený nárok relevantne nepreukázal, v kauzálnom dôsledku čoho neunesol inter alia ani dôkazné bremeno. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom súdu a považuje jeho rozhodnutie za správne. Žalovaný nemá žiaden právny záujem na výsledku konania, čo dokazuje jeho neprítomnosť na hlavnom pojednávaní a svojím konaním sa snaží len oddialiť plnenie, na ktoré má preukázaný a nespochybniteľný nárok. Jeho nárok bol v plnom rozsahu preukázaný všetkými možnými právnymi prostriedkami, a teda dôkazné bremeno v plnej miere uniesol. Žalovaný nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorým by spochybnil jeho tvrdenie, ani nenavrhol iné dokazovanie, ktoré by vyvrátilo jeho tvrdenie. Tvrdenie žalovaného, že vodič motorového vozidla s EČV: TO XXX CF zastavil až na upozornenie žalobcu, nemôže spochybniť jeho právny nárok, nakoľko počas obiehania motorového vozidla nie je fyzicky možné u človeka, ktorý sa plne venuje vedeniu motorového vozidla, si uvedomiť, že z pod kolies jeho motorového vozidla odletel kameň. Ale vzhľadom na skutočnosť, že na cestnej komunikácii v danom čase sa nenachádzali iné vozidlá, je nespochybniteľné, že išlo práve o kameň, ktorý odletel z pod kolies motorového vozidla s EČV: TO XXX CF. Tvrdenie žalovaného, že Čestné vyhlásenie bolo žalobcom predložené len na podpis, sa zakladá čisto len na domnienke, ktorá nemôže slúžiť ako dôkaz na vyvrátenie pravdivosti obsahu čestného prehlásenia. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací v zmysle ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj po právnej stránke správne posúdil.

5. V prejednávanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 233,30 eura, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 1,90 eura, ako i náhrady trov konania. Z odôvodnenia podanej žaloby vyplýva, že žalobca dňa 27. 04. 2018 ako vodič viedol motorové vozidlo EVČ: TO XXX DZ po miestnej komunikácii ulici H., kde došlo ku škodovej udalosti, kedy do čelného skla jeho motorového vozidla odletel kameň spod kolesa predbiehajúceho motorového vozidla EVČ: TO XXX CF, ktoré v danom čase viedol jeho majiteľ I. N.. O predmetnej udalosti ako účastníci škodovej udalosti spísali záznam o dopravnej nehode. Poškodené motorové vozidlo bolo podrobené

odbornej obhliadke, na základe ktorej bola vyhotovená technická správa s predpokladaným rozpočtom na opravu poškodeného čelného skla vo výške 233,30 eura s DPH. Následne mu bolo žalovaným doručené oznámenie o riešení škodovej udalosti, ktorú bude vybavovať bez poskytnutia náhrady škody s odôvodnením, že z jeho strany nebolo jednoznačne preukázané, že k vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla EVČ: TO XXX CF. Na toto oznámenie reagoval zaslaním výzvy na likvidáciu poisťnej udalosti, keď tvrdenie poisťovne považoval za účelové a zavádzajúce s cieľom sa vyhnúť poskytnutiu plnenia. Dňa 19. 07. 2018 mu bolo zo strany poisťovne doručené oznámenie o riešení škodovej udalosti, ktorou bola jeho žiadosť zamietnutá bez akéhokoľvek odôvodnenia a uvedenia spôsobu opätovného prešetrenia správnosti postupu likvidácie škodovej udalosti. Z uvedených dôvodov sa žalobca svojho nároku na plnenie voči žalovanému domáhal súdnou cestou.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu

8. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

9. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a/ sa týkajú procesných podmienok
b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu
c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

10. V sporovom konaní je súd viazaný žalobným petítom, okrem zákonnej výnimky, ktorá vyplýva z § 216 ods. 2 CSP. Táto zásada sa premieta aj do odvolacieho konania, keď aj odvolací súd je viazaný rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní sa tak dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolateľ napáda. Odvolateľ musí v podanom odvolaní uviesť, ktoré výroky rozhodnutia konkrétne napáda, t. j. proti ktorým konkrétnym výrokom odvolanie smeruje. Odvolateľ súčasne v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Odvolateľ teda v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Prejednávajúc podané odvolanie žalovaného, s ohľadom na jeho rozsah a odvolacie dôvody, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

12. K podanému odvolaniu žalovaného, z hľadiska jeho odvolacích dôvodov, je potrebné uviesť, že toto nebolo spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v prospech odvolateľa.

13. Pokiaľ žalovaný namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne a je výsledkom svojvôle konajúceho súdu, s takouto argumentáciou žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje.

14. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia. Zákonné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP sa totiž chápe aj z hľadiska práv strany sporu na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

15. Prihliadajúc na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa napĺňajú najmä kritéria určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nie je arbitrárne, nie je výsledkom svojvôle súdu a nie je nepreskúmateľné.

16. Rovnako nemožno súhlasiť so žalovaným tvrdenou skutočnosťou, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou poukazujúcou na to, že žalobca dôvodnosť uplatneného nároku relevantne nepreukázal. Odôvodnenie toho, čo mal súd prvej inštancie v konaní za preukázané, je obsiahnuté v bode 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca dostatočne preukázal okolnosti, za ktorých došlo k poistnej udalosti, a naopak, žalovaný nepreukázal, že žalobcovi nevznikla škoda tvrdeným spôsobom, s takýmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje. Výsledky vykonaného dokazovania, vrátane zhodnosti tvrdenia poškodeného - žalobcu a škodcu o priebehu škodového deja, dávali súdu dostatočný skutkový základ na ustálenie správnych právnych záverov o dôvodnosti podanej žaloby. Na druhej strane, žalovaný len tvrdil a nepreukázal, že škoda sa nestala tak, ako poškodený a škodca zhodne tvrdili. Pokiaľ potom žalovaný vyvracal skutkové tvrdenia žalobcu ohľadne vzniku škody, podložené listinnými dôkazmi, pričom nepredložil žiadne prostriedky procesnej obrany, ktoré by tieto jeho tvrdenia preukázali, nemožno konštatovať, že by mal akýkoľvek kvalifikovaný právny dôvod na odmietnutie poskytnutia poistného plnenia.

17. Rovnako podľa názoru odvolacieho súdu žalobca preukázal naplnenie všetkých zodpovednostných predpokladov pre vznik škody, bez toho, že by na takýto záver malo vplyv žalovaným namietané, že škodca zastavil svoje motorové vozidlo výlučne z dôvodu upozornenia zo strany žalobcu, keď táto skutočnosť nemá žiadny vplyv na ustálenie správneho záveru o zodpovednosti škodcu ako prevádzkovateľa motorového vozidla (povinne zmluvne poisteného u žalovaného) za vzniknutú škodu, ktorú zodpovednosť škodca v konečnom dôsledku ani nepoprel, ako ani neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by ho tejto zodpovednosti zbavili.

18. Pokiaľ ďalej žalovaný v odvolaní spochybňoval Čestné prehlásenie svedka - škodcu I. N. a v tomto kontexte jeho zodpovednosť za škodu, je potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 366 CSP táto odvolacia argumentácia žalovaného je neprípustnou novotou v odvolacom konaní, keď žalovaný v podanom odvolaní nijakým spôsobom nedokázal a ani netvrdil, že na jej uplatnenie sú naplnené zákonné predpoklady v zmysle ustanovenia § 366 CSP. Teda z hľadiska jej uplatnenia až v odvolacom konaní žalovaný neprezentoval žiadnu argumentáciu smerujúcu k prípustnosti novôt v odvolacom konaní. Z hľadiska okolností tejto veci potom treba uviesť, že žalovaným uplatnené novoty v odvolacom konaní by bolo možné použiť len za situácie, že žalovaný by preukázal, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. že nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uviedol až v rámci podaného odvolania, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Žalovaný nielenže v podanom odvolaní naplnenie týchto zákonných podmienok nepreukázal, ale ani netvrdil, teda, že v konaní nastali také pochybenia ako ustanovenie § 366 CSP predpokladá, a teda, že ním uplatnené novoty sú ako prípustné spôsobilé odvolacieho prieskumu. S ohľadom na uvedené je potom potrebné uviesť, že pokiaľ žalovaný až v podanom odvolaní právne argumentoval proti procesnému útoku žalobcu v tomto konaní, takýto prostriedok procesnej obrany žalovaného, tak ako už odvolací súd uviedol vyššie, je neprípustnou novotou v odvolacom konaní, na ktorý odvolací súd nemôže prihliadať.

19. S ohľadom na uvedené, možno uviesť len to, že žalobca a v konaní využil všetky ním prezentované prostriedky procesného útoku účinne, súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, z ktorého

správne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Zohľadňujúc všetky vyššie uvedené okolnosti, preskúmavajúc podané odvolanie žalovaného, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

20. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).